Ч. 53 Пятниця 7 (19) марта 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вибори до Ради державної.

В доповненю до вчерашного справозданя з виборів до Ради державної з куриї громад сільских в Галичині подаємо ще отсї цікавійші дати:

В Сяноцї: голосувало 254 виборців; з тих дістав Йосиф Віктор з Чудця 131, о. Володимир Ринявець з Лісковатого 78, Григорий Милан 44. — В Березові голосуючих 164, Віктор 80, о. Ринявець 9, Милан 69; 5 голосів розстрілених. — В Лїську голосуючих 190, Віктор 93, о. Ринявець 86, Милан 11 голосів. — Всїх разом голосувало 607; Віктор (польск. центр. коміт.) 304; о. Ринявець 186; Милан (з партиї людової) 124.

В окрузї виборчім Ясло Горлицї Коросно ставали аж три кандидати Павло Навроцкий (з партиї людової), Казимир Скшиньский, (зі Львова) і староста кн. Павло Сапіга. При першім голосованю дістав Навроцкий 298 голосів, Скшиньский 166, Сапіга 185. При другім голосованю було всїх голосуючих 526 (з тих 27 голосів неважних). Кн. Павло Сапіга дістав 266, а Павло Навроцкий 233 голосів.

В Теребовли на 193 голосуючих дістав др. Юл. Ольпиньский 113, Федько Содомора з Бенева 80. В Гусятинї на 203 голосуючих дістав Ольпиньский 114, Содомора 88. Разом було 396 голосуючих; з того голосовало на Ольпиньского 277, на Содомору 168.

З поміж польских послів, вибраних з четвертої куриї єсть 13 кандидатів центрального польского комітету, а то: Поточек, Ґец, ґр. Ф. Гомпеш, кн. Павло Сапіга, Віктор, Тишковский, Навроцкий, Мерунович, Чарковский-Ґолїєвский, Городиский, Ольпіньский, ґр. Пініньский. — Партия людова зискала двох послів: Бойка і Кремпу. — Прихильників кс. Стояловского єсть 5: др. Давеляк, Забуда, кс. Шпондер, Шаєр і Цена.

Про руских послів сказали ми вже в послїднім числї, що всї вибрані посли стоять на чисто народнім ґрунтї і будуть певно щиро боронити справ руского народу, хоч в своїх поглядах полїтичних і в тактицї будуть розходити ся. Можна би лиш того бажати, щоби та ріжниця в поглядах і тактицї не доводила до того, щоби однї другим ставили трудности там, де можна би щось спільним порозумінєм і взаїмними уступками, а сполученими силами осягнути. Всїх десять послів руских, які будуть засїдати в Радї державній репрезентують досить вірно теперішний наш полїтичний стан в краю; суть то репрезентанти найприріжнїйших наших відтїний полїтичних, але дадуть ся остаточно звести до отсих кілька груп: Барвіньский, Вахнянин, Гробельский, Каратницкий, а відтак Мандичевский і Охримович будуть творити одну ґрупу, до котрої по дусї буде належати також і буковиньский посол Винницкий. Другу ґрупу становлять оба радикали др. Окуневский і др. Яросевич. Середину межи сею а тамтою ґрупою творить о. Данило Танячкевич. Єму отже припаде роля природного посередника. Чи всї ті посли утворять один клюб, годї ще нинї сказати. Знає ся то лиш на певно, що пос. Винницкий не приступив би до того клюбу, бо він сам заповів вже то, зазначуючи, що буковиньскі відносини суть того рода, що наказують єму поступати окремо. Евентуальний руский клюб в Радї державній складав би ся отже з 9 послів міг би зовсім по парляментарному уконституовати ся, мав би правицю, центрум і лївицю. Правицю в евентуальнім клюбі творили би: Барвіньский, Вахнянин, Гробельский і Каратницкий; центрум складало би ся з послів Мандичевского, Охримовича і Танячкевича, а до лївицї належали би оба радикали др. Окуневский і др. Яросевич. Могло би остаточно прийти і до такого подїлу, що правиця і лївиця були би однаково сильні (до першої належали би посли Барвіньский і Вахнянин, до другої др. Окуневский і др. Яросевич) а в такім случаю центрум творило би пять послів: Мандичевский, Охримович, Каратницкий, Гробельский і Танячкевич. Як уложать ся відносини межи рускими послами, годї нинї сказати; але то річ певна, що не було би добре, як би поодинокі посли або поодинокі їх громадки хотїли вести полїтику на власну руку і не старали ся бодай порозумівати ся з собою.

Нинї відбувають ся у нас вибори з міст. У Львові ведуть ся они зовсім спокійно і порядок при виборах єсть взірцевий. Кандидатів єсть повно. „Зовсїм независимї“ поручали кандидатури п. Нагірного і Кароля Леваковского головно проти Ревакoвича, редактора Kur. Lwow. Другі ставили кандидатуру дра Пєнтака і дра Дулємби; ще инші предкладають кандидатури Ревакoвича і Леваковского. — Польский комітет центральний затвердив слїдуючі кандидатури для міст: др. Рошковского на Самбір-Стрий-Дрогобич; дра Ріттнера па Тернопіль-Бережани; дра Бика па Броди-Золочів, бувшого міністра дра Мадейского на Новий Санч-Віличка-Бяла; дра Рутовского на Тарнів-Бохню.

---

37)

Послїдний з Моґіканів.

(Повість Джемса Фенимора Купера).

(Конець).

Наконець добігли вже так близько до своїх ворогів, що могли добре видїти, як двох борців тягнуло Кору взявши єї помежи себе, а Маґва робив дорогу — зовсїм виразно відбивав ся образ тих четверо людий проти неба, аж нараз десь щезли.

Гевавд і Ункас гнали з надлюдскою силою і вже були досить близько, щоби наконець крикнути до ворога, котрий стратив ґрунт під ногами.

— Стій псе гуроньский! — крикнув Ункас і замахнув ся томагаком на Маґву.

— Я вже дальше анї кроком не поступлю ся! — відозвала ся Кора і станула на вистаючій скалї, під котрою виднїла ся глубока пропасть. — Убий мене, плюгавий Гуроне, але я вже не піду дальше!

Оба борцї хотїли вже порубати Кору своїми томагаками, але Маґва не допустив того. Відтак добув свій ніж і звернув ся до своєї плїнницї з таким поглядом, що в нїм видко було люту борбу найсуперечнїйших пристрастий.

— Вибирай — крикнув він. — Вибирай, або ніж Маґви, або єго віґвам!

Кора не могла і слова промовити, аж ось роздав ся прошиваючий крик — появив ся Ункас і скочив із страшенної висоти на вистаючу скалу. Маґва мимо волї поступив ся взад, а один із єго товаришів скористав з того, і пробив Кору в груди своїм ножем.

Маґву, що дивив ся на то убийство, взяла така скажена лютість, що він кинув ся на Ункаса, котрий скочивши, упав був на землю і в миг ока пробив єго ножем в плечі. Моґікан підніс ся ще раз як зранений пард і одним замахом положив на землю убийника Кори, але й сам добув при тім вже послїдних сил свого житя.

„Хитрий лис“ вхопив вже був безсильну руку Делявара і пхнув єго три рази ножем в груди, заким єго жертва, глянувши впослїдне з невисказаною погордою на него, впала єму перед ноги.

— Змилуйте ся! Не відбирайте житя! — відозвав ся з гори Гевардів голос, а за тим почув ся і лютий крик полїщука, котрий явив ся на місци страшної різнї і застав вже лиш самих трупів.

Єго бистре око розглянуло ся борзо докола і побачило високо понад ним на скалї грізну постать Гурона.

— Блїдолицї то пси! — крикнув він в долину до полїщука. — Делявари то баби! Маґва лишає їх тут на скалї воронам на жир!

В тій самій хвили гукнула довга рушниця Соколиного Ока і начальник Гуронів з прошиваючим, смертельним криком повалив ся в долину в бездонну пропасть.

Глава двайцять осьма.

Сходяче сонце застало нарід Ленапів побідоносним, але сумуючим по стратї свого найліпшого борця, по стратї найблагороднїйшого потомка свого роду.

Замість веселости настав сум і плач, коли цїле племя зібрало ся доокола того місця, де виставлені були предмети так глубокого жалю.

Коло мар з тїлом великодушної Кори стояло шість делaварских дївчат з розплетеним волосєм, котрі від часу до часу обсипували погибшу цьвітами; в ногах єї сидїв Менро, тяжко прибитий батько і повен розпуки дивив ся стовпом на мари і полотна, в котрих була завита єго дорога дитина; Давид в поставі побожної покори і Гевард в глубокім смутку стояли коло старця з боку.

Ще більший брав жаль, коли було дивити ся на Ункаса, як він тут сидїв, як би ще жив. Всї дорогоцїнности, які лиш знайшли ся у племени, понавішувано на дорогого погибшого. — На голову позатикано єму найдорожші пера, убрано у вомпемові кожі, наложено нараменники і прикрашено тїло множеством золотих лелїток, хоч завмерлї очи показували, як марними суть тї всї земскі скарби.

Проти тїла сидїв Чінґачґук без зброї і без всякого малюнку і сумними очима дивив ся на мертве лице свого сина. Так дивив ся в одно місце і так лице єму було потягнуло ся, що

Результат виборів з куриї громад сільских в инших краях коронних есть слідуючий: В Долішній Австриї вибрано 6 християньских суспільників, 2 Нїмцїв народовцїв; — в Горішнїй Австриї 7, в Зальцбурзї 2 клерикалів; — в Каринтиї 3 нїмецких народовцїв, 1 клерикала Словінця; — в Країнї 5 клерикальних Словінцїв; — на Мораві 8 Чехів, 2 нїмецких народовцїв, 1 християньского суспільника; — на Шлеску 2 нїмецких народовцїв, 1 клерикала Поляка. Вибори сї не змінили дотеперішний політичний стан посїданя, лиш на Мораві утратили Нїмцї лїберали три мандати.

Новинки.

Львів дня 18-го марта 1897.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував судиями повітовими ад'юнктів судових: Ігн. Новака в Бродах для Залїщик, Мих. Пашеша в Дрогобичи для Косова, Ів. Вислоцкого в Добромили для Городенки, Андр. Вичковского в Тернополи для Обертина, та ад'юнктів повітового суду Ром. Алексевича в Щирци для Угнова і Брон. Левицкого в Радимнї для Вишнївчика. — Дальше именував п. Міністер судівництва секретарями ради при трибуналах першої інстанциї: ад'юнкта суду повітового Фр. Сцибор Рильского в Вишнївчику для Львова, дальше ад'юнктів судових: дра Келест. Фріда в Золочеві для Львова, Юл. Зубрицкого в Бережанах для Золочева і Йос. Завадского у Львові для Львова.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва перенїс начальника суду повітового в Городенцї Ант. Пискозуба до Тисьмениції.

— **Едикт.** Ц. к. Намістництво подає до загальної відомости, що комісия стацийна, обходова і вивласнююча для будови простороні від клм. 27·5 до кінця шляху Гадинківцї-Іване пусте і для шляху Тересин-Скала всхідно-галицких зелїзниць льокальних, котра мала відбути ся в лютім с. р., розпічне ся дня 29-го марта с. р. після слїдуючої програми: 29 марта в Козаччинї, 30 і 31 марта в Циганах, 1 цьвітня в Ланївцях і в Борщеві, 2 цьвітня в Борщеві, 3 цьвітня в Слобідцї, 5 цьвітня в Вовківцях, Турильчи і Вербівцї, 7 цьвітня в Сапогові і Кривчи, 8 цьвітня в Нивրі і Єрмаківцї, 9 цьвітня в Єрмаківцї і Іваню пустім і 10 цьвітня в Іванкові і Скалї.

— **В справі участи Галичини в загальній виставі в Парижи,** котра має відбути ся в 1900 р., прийде до Львова ґенеральний комісар австрийского правительства для згаданої вистави, професор віденьского унїверситету др. Екснер і виголосить дня 21 с. м. о годинї 7-ій вечером публичний виклад в ратушевій сали. Білети за запросинами, котрі можна дістати в торговельній палатї, площа Галицка ч. 10.

— **Посли з пятої куриї до ради державної** належать до найрізнороднїйших фахів. Є поміж ними: 10 селян, 4 адвокати, 3 лїкарі, 1 сьвященик, 1 кондуктор зелїзниції, 1 автономічний урядник, 1 старший радник судовий, 1 фабрикант паперу, 1 ґімназияльний професор, 1 торговець біля, 1 властитель каменицї, 3 кельнери, 1 лїтерат, 2 урядники біблїотеки, 1 редактор, 7 властителїв більшої посїлости, 1 робітник з фабрики зелїза, 1 токар, 1 столяр, 1 швець, 5 ткачів, 1 робітник з фабрики скла і 1 маляр.

— **Щедрий жертвуватель.** Директор галицкого гіпотечного банку у Львові, Маврикий Лязарус, жертвував з нагоди свого 30-лїтного службового ювилею 100.000 зр. на засноване у Львові шпиталя на 80 постелий. Заведене має війти в житє в короткім часї, а коли би згадана сума показала ся недостаточною на будову шпиталя і обезпеченя всїх потреб, обіцяв фундатор пожертвувати ще додатково суму 20.000 зр.

— **Підкинена дитина.** Невислїджена доси мати позбула ся передвчера в оріґінальний спосіб своєї 5-місячної дитини. Побачивши на збіжевій торговици полишений без догляду візок Ізраїля Шрайбера, купця з Николаєва, зложила в нїм немовля і зникла. Шрайбер відвіз підкинену дитину на полїцию, котра нею заопікувала ся.

— **Фабриканти урядових печаток.** Краківска полїция задержала в цїли справдженя ідентичности осіб мнимого Йос. Бльобнера з Чех і мнимого Ів. Бріґера з Прус. По арештованю їх полїция пересьвідчила ся, що она придержала двох зручних фабрикантів урядових печаток. На куснику лупка з звичайної таблички удавало ся їм виконувати острим рильцем урядові печатки ріжних властий, громад та інституций. Печатки ті мали відповідні написи, герби і знаки. Між знайденими при них були печатки угорскої громади Гоєр, маґістрату Іглави і ріжних ческих громад. Обманцї засмотрювали ними всї потрібні для них сьвідоцтва, на основі яких, подаючи себе за инші особи, видурювали від ріжних людий добродїйні датки.

— **Голод на Угорщинї** панує в наслїдок торічних неурожаїв в тренчиньскім і пресбурґскім комітатї. Бідні Словаки борять ся вже від осени з голодом і недостатком найпотрібнїйших річий. Угорске правительство на представлене наджупана Салавского визначило для навіщених голодом 3000 зр., а надто поручило видавати їм безплатно бараболю і ячмінь на весняний засів.

— **Процес о почтову дефравдацию** против Йосифи Крамарчиківної і родини Тишецких, о котрім ми перед кількома днями писали, тревав три дни перед судом присяжних в Самборі і притягав до селї розправ численну публику. По переведеній розправі заперечили судиї присяжні, немов би нотар Іван Тишецкий і єго дочка Сидонія були винні, а потвердили питанє що-до вини сина нотаря Артура Тишецкого і Йосифи Крамарчиківної. На основі того вердикту засудив трибунал Артура Тишецкого на 4 місяцї арешту, а Крамарчиківну на три. Засуд випав для обжалованої для того так лагідно, бо судиї присяжні орекли, що Крамарчиківна допустила ся лише спроневіреня; она була лише експедиторкою, а експедиторка почтова не може уважати ся за державного урядника.

— **Міжнародна санїтарна конференция,** що зібрала ся в Венециї в цїли обдуманя средства осторожности на случай приходу чуми до Европи, покінчила вже свої працї. Ухвалено там такі постанови: Кождий край, в котрім появить ся чума, є обовязаний безпроволочно повідомити всї держави о тім, який був початок заразы і яке єї евентуальне розширене. Доми і місця, в котрих появлять ся перші случаї чуми, належить піддати докладній дезинфекциї. На границях мають бути заведені 14-дневні кварантанни. Подорожні, прибуваючи з навіщених чумою краів, мусять піддати ся 10-дневній лїкарскій обсервациї. Для заражених кораблїв принято такі розпорядженя: Хорих повинно ся зараз вивести на сушу і ізолювати, здорових віддати на 10-дневну лїкарску обсервацию, а кораблї докладно очистити і дезинфекционувати.

— **Застрілив ся** зі встиду перед жінкою радник судовий Олекса Дозич в Шеґединї. Перед десятьма роками оженив ся з донькою нотаря Абасі, першою красавицею, але не жив з нею щасливо, бо не любив ночами сидїти дома. Через те приходило між ними часто до суперечок а перед кількома днями покаяний муж прирік сьвято і незломно жінцї, що буде сидїти вечером коло неї. Але покуса перемогла в нїм дане слово і він прийшов знов аж над раном. Положив ся тихцем спати і пробудив ся аж перед обідом. Жінка вийшла була вже з дому а муж так розжалобив ся своїм новим поступком, що зі встиду не сьмів більше поглянути жінцї в очи і застрілив ся ще перед єї приходом.

годї було знати, чи він ще живий чи вже мертвий.

Зараз коло него стояв щирий Соколине Око оперши ся на свою рушницю, що уміла мстити ся, а старий Таменунд обняв провід в похороннім торжестві.

Недалеко від тих, що головно оплакували страту, стояв француский офіцир, котрого слуга держав военного коня за уздечку, підчас коли подальше стояло ще кілька осїдланих коний, очевидно готових до дороги. Той молодий мужчина був із дружини француского ґенерала Монкальма, а що єму єго посольство в справі мира не удало ся задля дикої завзятости єго союзників, то не позіставало єму нічого, як лиш бути сьвідком борби, котрої не міг спинити.

— Мужі Ленапів! — відозвав ся Таменунд гробовим голосом — лице Манїтта онтам поза хмарою! Око єго від вас відвернуло ся, єго ухо для вас глухе, єго язик не дає вам відповіди. Ви єго не видите, але єго вирок лежить перед вами. Мужі Ленапів! Лице Манїтта онтам поза хмарою.

Тепер стали дївчата на переміну сьпівати похоронну піснь. Насамперед величали великі честности погибшого героя; називали єго пардом свого племени; чоловіком, котрого мокасин не лишав слїду, котрий бігом перевисшав оленя. Око єго було яснїйше як сонце, голос єго в борбі грімкійший як громи Манїтта.

Відтак звернули ся до Кори, та говорили до тїла лагідним, ніжним голосом.

Упоминали єї, щоби не сумувала і не побоювала ся о своє щастє в будучности. Знайде мисливого, що стане єї товаришем і буде для неї працювати, о ню старати ся; та й борця має при собі, котрий буде єї боронити. Остерігали єї, щобы не дуже жалувала за радостями своєї молодости, за сторонами, де жили єї батьки, і заричали їй, що в „блаженнім мисливскім краю Ленапів“ суть так само розкошні долини і цьвіти, як і в „небі блїдолицих“. Нехай нїколи не забуде на свого товариша та на ту велику відзнаку, якої удїлив їй Манїтто, коли покликав єї до себе разом з благородним героєм.

Звернувши знову на Моґікана та на єго прикмети дали зрозуміти, що здогадали ся тайної приклонности єї серця. Деляварскі дївчата не мали у него ласки — єго притягнула ід собі „біла лїлія“.

Всї присутні слухали з глубоким зворушенєм і з цїкавостию сих ніжних, мельодийним голосом виголошуваних піснїй похвальних; лиш Чінґачґук не видїв нічого, не чув нічого — житє в нїм як би завмерло, бо анї один нерв не задрожав, коли так споглядав на дороге єго серцю тїло улюбленого сина, на свою гордість, котра тепер на завсїгди мала спочити в холодній землици.

Коли дївчата замовкли, виступив один із найповажнїйших борцїв, станув перед Ункасом і промовив до него.

— Чому ти нас покинув, гордосте Вапанїтів? Твоє сонце стояло ще в полуднї! Ти нас покинув, молодий борче, але ми післали наперед сотки Гуронів, щоби тобі очистили з терня дорогу до сьвіта духів! Хто-ж, хто видїв тебе в битві, погадав, що ти можеш вмерти? Твої ноги були як орлині крила; твоя рука так сильна, як удар грому; твій язик як у Манїтта, коли він говорить зпоза хмар. О гордосте Вапанїтів, чого ти нас покинув?

Аж ось настала хвиля, коли мав нещасливий Чінґачґук промовити за свого сина. Він що правда, встав, отворив, що правда, уста — але нїхто не почув і слова від него; з переповненої горем груди не хотїв добути ся анї найменший голос — великий саґамор сїв знову на своїм місци, і навіть не силував ся вже говорити, бо все було би надармо.

На знак полїшука взяли дївчата мари з тїлом Кори, а за ними пішов Менро, Гевард і Давид, підчас коли Деляварі і Соколине Око станули знов колесом коло Ункаса.

Тїло Кори спустили до гробу під малою купкою дубини, по чім дївчата насипали знову цьвітів в єї могилу, а відтак засипали єї землею. Давид закінчив се трогаюче просте торжество таким сьпівом, що аж за серце рвало від него, і не одно око заплакало рісними сльозами.

Менро подякував кількома, але теплими словами добрим дївчатам за їх щирі заходи, а відтак припав до Кориної могили і став зараз як би без памяти.

Але тепер надійшло кілька молодих Індиянів, що несли рід добре заслонених нош — Гевард завів прибитого горем і як би приголомшеного ґенерала до того француского офіцира і малої, чекаючої на них громадки їздцїв, і вернув ся чим скорше, щоби ще Соколиному Оку устиснути руку, а відтак сїв також на коня, та під'їхав зараз до нош, з котрих було чути придушений плач Алїсиї. За кілька хвиль опісля білі — з виїмкою полїшука — щезли в лїсї.

— **200 зр.** за льожу! В канцеляриї театру ґр. Скарбка у Львові стала ся оногди оріґінальна пригода. В полудне явив ся в канцеляриї якийсь незнаний пан і зачав з секретарем таку розмову: „Чи можна дістати білет на Popychadło?" — „Ні, пане, нині співаємо Льоґенґріна, трудно продати білет на Popychadło". „А завтра?" — „Завтра, пане, Травіята". — „А я би просив, щоби замість неї було Popychadło", — Трудно буде. Ту штуку грали вже кілька разів. Popychadło не Льоґенґрін, що чим частійше повтаряний, тим більше публики вабить до театру; театр був би порожний". — „А коли-б я дав 200 зр. за одну партерову льожу?" — „А, скоро даєсьте 200 зр., то ми дамо Popychadło!" — Незнаний пан виймив з мошонки 200 зр., положив на бюрку, взяв білет і вийшов лишаючи здивованого секретаря, що рад не-рад мусів зарядити представлене Popychadła. Розуміє ся, що дирекция зробила на тім інтерес, бо коли не звабила публики до театру слаба штука, то звабив єї вчера оріґінальний аматор Popychadła.

— **Цікавий образець** з житя грецкого короля, на котрого звернені тепер очи цілого сьвіта, оповідає в заграничних часописах Карлос Валїс. „Було се перед трома чи чотирома роками. Один з трамваєвих ваґонів, що курсують межи замковим пляцом в Атенах а Патісї, переїзджав попри дім Шлїмана; я скочив до ваґона. На задній плятформі стояв якийсь мужчина в сірій нагортці і поступив ся вічливо, щоби менї зробити місце. Він певно спостеріґ, що я чужинець, бо розпочав небавом зі мною бесїду, питав ся, як менї подобають ся Атени, як довго перебуваю в містї, словом питав ся про все, о що звичайно питають ся чужосторонцїв. Потім виняв свою циґарницю, а я свою, запалив циґаро а я попросив его огня і він менї подав радо. Кілька осіб всїло тимчасом до ваґону а всї кланяли ся з великою почестию сему панови. Перед міністерством скарбу сей пан подав менї руку і сказав: „Відвідайте мене, пане, я буду вам дуже радий!" — і висїв з ваґона. Відвідати? Яким способом, коли я не знав цїлком, хто се такий. Я звернув ся до кондуктора і запитав ся моєю ломаною грецкою мовою, чи не знає того пана? — „Того пана"? — повторив здивований кондуктор — Ви ще не знаєте, хто се є? Та-ж єго знає кожда дитина. Се наш „базілєвс" (король) Юрий".

Померли: Доміцеля з Носалевичів Копистиньска, вдова по приватнім офіциялїстї, дня 15 с. м. в своїм родиннім місци Биличи, в 64-ім році житя; — Каролина з Сухецких Ревакович'ева, мати редактора Kurjer-a Lwowsk-ого, дня 13 с. м., у Львові, в 83-тім році житя; — Едвард Єлїнек, ческий писатель, дня 15 с. м. в Празї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Канеа 18 марта. Адмірали видали відозву до кретийского народу в справі автономії У відозві сказано, що держави лагодять способи, які потрібні, щоби функционувала автономічна управа, а котрі успокоїли би нарід і довели до того, щоби кождий, без взляду на своє походжене, на свою віру міг свобідно і безпечно жити. Держави сподївають ся, що Кретийцї зрозуміють сї слова і всї зложать оружиє. Держави бажають мира і порядку, а на случай потреби ужиють своєї поваги яку мають і постарають ся здобути поважане своїм постановам. Они сподївають ся однакож, що як християни так і мусулмани схотять спільно з ними дїлати для доверpermilення дїла, котре забезпечує Кретийцям згоду і добро.

Атини 18 марта. Розійшла ся тут чутка, що полковник Вассос має вернути з Крети.

Софія 18 марта. Кажуть, що в міністерстві настала криза. З дотеперішного кабінету мають виступити міністри Маджаров і Ґешов, а може також Теодоров і Величков. Стоїлов мав одержати приказ зложити новий кабінет.

Атини 18 марта. Після вісти аґенциї Гаваса перенїс полковник Вассос свій табор до Сфанїї. В Янїнї в Альбанії настав великий переполох з причини чутки о грозячій війнї.

Букарешт 18 марта. В наслїдок домаганя сенату правительства і цїлої партиї лїберальної відкликав Стурдза свою димісию зі становища президента сенату.

Тульон 18 марта. Корабель французкий, що віз до Канеї 600 вояків, застряг на мілинї.

Атини 18 марта. Сподївають ся кождої хвилї бльокади грецких портів.

Але дружна звязь, яка сполучила була чувства сих простих дїтий пустари через спільні нещастя з чужинцями, котрі лиш на так короткий час явили ся були між ними, не розірвала ся так борзо. Лїта минули, заким перестали переповідати собі історию о білій дівчинї і молодім Моґіканї, котрою скорочували собі довгі вечери.

Через полїщука, котрий ще довгі лїта був посередником межи ними а цивілізованим житєм, довідались они на свої допити, що „сива голова" незадовго по тім перенїс ся на той сьвіт до своїх батьків, і що „щедра рука" завів его доньку Алїсию до якоїсь кольонії блїдолицих, де она як его жінка по таким гіркім смутку научила ся знову весело усьміхати ся.

Коли Соколине Око попращав ся з відїзджаючими білими і вернув назад до Ункаса, убрали его як-раз в его послїдну одежу з кожи і занесли до тимчасового гробу — до тимчасового, бо его кости мали при догіднім порі спочити разом межи костями свого рідного народу.

Тїло обернули лицем на всхід сонця, понадавали в послїдну дорогу повно всїляких знарядів мисливских та зброї, і так поховали. Не забули також лишити маленький отвір, щоби крізь него дух, що розлучив ся з тїлом, міг, коли-б потреба вернути назад до свого тїла.

Тепер Чінґачґук переміг себе, щоби пошанувати звичай і бажане свого народу; уста его отворили ся і він промовив:

— Чого сумують мої братя? Чого плачуть мої доньки, того, що молодий борець перенїс ся до блаженного краю, де вічні лови? Він був добрий. Сповняв вірно свій обовязок, був хоробрий. Хто тому заперечить? Манїттови треба було такого борця і він покликав єго до себе. Але я, син Ункаса і батько Ункаса, я — то усохлий пень в зеленім лїсї. Я сам один на сьвітї.

— Ні, ні — відозвав ся тут Соколине Око — Ви ще не самі одні на сьвітї, саґаморе. Дари нашої барви можуть бути не однакові, але Бог призначив нам іти тою самою дорогою. У мене нема нї свояків, нї, по правдї сказавши, народу. Він був червоношкірий і Ваш син, то й розуміє ся, був Вам близший — але нїколи не забуду того хлопця, що воював побіч мене! Він покинув нас на якийсь час, саґаморе, але Ви не самі на сьвітї!

Чінґачґук устиснув руку, котру подав єму вірний приятель понад сьвіжо усипаною могилою, а коли так оба сердеги мужчини схилили ся над землю, що вкрила дорогі тлїнні останки, капнули на ню сльози.

Тепер відозвав ся Таменунд, завзиваючи людий, щоби розійшли ся.

— Досить вже! — сказав він. — Ідїт, дїти Лєнапів, гнїв Манїтта ще не переблаганий. Чого-ж Таменундови ще тут оставати ся? Блїдолицї стали панами землї, а час червоних мужів ще не прийшов. Так то — днїв моїх було богато. На досьвітку видів я свої дїти з Лєнапів могучими і щасливими; а всеж-таки мусїв я, заким ще ніч настала, дивити ся, як поховали найлїпшого, наймудрійшого, найхоробрійшого з борцїв нашого народу: послїдного з Моґіканів.

Переклав: *К. Вербенко.*

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-європ. год.

Відходять до

	Посцішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольового і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[?]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Скольового лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·5[illegible]	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Скольового і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Скольового тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.